

DE FYRAS TECKEN

AF
A. CONAN DOYLE
ÖFVERSETTNING FRÅN ENGELSKAN.

(Forts. från förra numret).

— Inte, McMurdo? Ni förväntar mig! Jag sade min brof i går afton, att jag skulle taga några vänner med mig.

— Han har inte varit utom dörren af sitt rum i dag, Mr Thaddeus, och jag har inte fått några order. Ni vet mycket väl att jag måste följa mina föreskrifter. Jag kan släppa in er, men edra vänner, de få allt stanna där de äro.

Detta var ett övande hinder. Thaddeus Sholto såg sig omkring i hjälplöst bryderi.

— Det är då riktigt illa af er, McMurdo! sade han. Om jag går i borgen för dem, så kan det vara en nog. Och här ha vi ju den här unga damen också. Hon kan icke stå och vänta på öppna landsvägen så här dags.

— Mycket ledsamt, Mr Thaddeus, svarade portvakten obevligt. Men folk kan vara edra vänner och ändå inte vara några vänner till herrn. Han betalar mig rundligt, för att jag skall göra min plikt, och min plikt gör jag. Jag känner ingen af edra vänner där.

— Jo, det gör ni, McMurdo, ropade Sherlock Holmes muntert. Jag tror icke, att ni kan ha glömt mig. Minns ni icke den där amatören, som brottades med er tre gånger i Alison's lokal på er receptafon för fyra år sedan?

— Det är väl inte Mr Sherlock Holmes heller! utbrast boxaren. Herre Gud, hur kunde jag taga miste på er? Om ni i stället för att stå där stilla och beskedligt, klifvit fram och gett mig den där korsstötten under käken, som ni var så slängd i, skulle jag bums ha känt igen er. Ack, hvilken skada, att ni förspillt edra gåfvor, Mr Holmes! Ni kunde ha gått långt med tiden, om ni på fullt allvar ägnat er åt konsten.

— Ni hör, Watson, att om allt annat sviker mig, så står alltid en vetenskap mig öppen, sade Holmes skrättande. Och nu skall vår vän nog icke längre låta oss stå här ute i kylan, tänker jag.

— Stig in, sir, stig in — både ni och edra vänner, svarade McMurdo. Kan inte hjälpa't Mr Thaddeus, men jag har en gång fått mina order. Måste först vara säkra på edra vänner, innan jag släppte in dem.

Innanför porten ledde en grusad gångsteg genom den osliga trädgården fram till en stor klumpig, fyrkantig byggnad, som en månstråle snuddade utmed ena hörnet och glittrade i ett vindfönster. Husets ofantliga storlek i förhållande till dess mörker och dödslika tystnad gjorde ett hemskt intryck. Till och med Thaddeus Sholto tycktes vara illa till mods, och lyktan skälde och skramlade i hans hand.

— Jag förstår det inte, sade det. Det måste vara något misstag. Jag sade uttryckligen ifrån åt Bartholomew, att jag skulle komma hit, och ändå är det icke något ljus i hans fönster. Jag begriper icke, hvad det skall betyda.

— Låter han alltid bevaka gården på detta sätt? frågade Holmes.

— Ja, han har följt vår fars vanor. Han var favoriten af oss båda, ser ni, och jag har ibland tänkt, att min far berättat honom mera, än han någonsin berättade mig. Det är Bartholomew's fönster där uppe, där mörkskenet ligger på. Det är alldeles ljust, men jag tror inte, att det är något ljus tändt i rummet.

— Nej, det är det icke, sade Holmes. Men jag ser en skymt af en ljusstråle i det där lilla fönstret bredvid dörren.

— Ah, det är hushållerskans rum. Det är där, gamla Mrs Bernstone brukar uppehålla sig. Hon kan säga oss, hvad allt det här skall betyda. Men ni kanske ville vara snälla och vänta här ett ögonblick eller två, ty om vi alla komma in på en gång, och hon icke blifvit underrättad om vår ankomst, kunde hon bli skrämd. Men tyst! hvad är det?

Han lyfte upp luckan, och hans hand skälde de så att ljuset dansade i fladdrande ringar omkring oss. Miss Morstan grep mig i handleden, och vi stodo alla med klappande hjärtan och spända öron. Från det stora svarta ljudet i nattens tystnad det sorgligt af alla ljud, — en uppskrämd kvinnas galla, afbrutna jämmer.

— Det är Mrs Bernstone, sade Sholto. Hon är den enda kvinnan i huset. Vänta här. Jag är tillbaka om ett ögonblick.

Han skyndade fram till dörren och knackade på sitt egendomliga sätt. Vi kunde se, att en högväxt gumma öppnade för honom och vacklade af glädje vid blotta åsynen af honom.

— Ah, Mr Thaddeus, hvad jag är glad, att ni kom, sir! Jag är så glad, att ni kom, Mr Thaddeus!

Vi hörde hennes upprepade försäkringar om sin glädje, tills dörren stängdes och hennes röst dog bort i ett entonigt mummel.

Vår ledsagare hade lämnat lyktan kvar hos oss. Holmes svängde den långsamt rundt, i det han kastade skarpa blickar på byggnaden och de stora grushögar som beträkte marken.

Miss Morstan och jag stodo bredvid hvarandra, och hennes hand låg i min. Kärleken är ett märkvärdigt ting, ty före denna dag hade vi båda i aldrig sett hvarandra, aldrig hade ett ord eller ens en blick af ömhet växlats oss emellan, och likväl sökte våra händer instinktmässigt hvarandra idenna stund af oro. Jag har sedan undrat därefter, men i det ögonblicket tycktes det mig helt naturligt, att jag skulle vända mig till henne, och hon har också ofta sagt, att det var en instinkt, som drefvade att söka tröst och skydd hos mig. Så stodo

vi båda där, hand i hand som två barn, och det var frid i våra hjärtan, trots allt det mörka och dystra, som omgaf oss.

— Ett sådant besynnerligt ställe! sade hon, seende sig omkring.

— Det ser ut, som om alla Englands muilvadar huserat här. Jag ser något liknande på slutningen af en kulle i trakten af Ballarat, där man hållit på att leta efter nya guldädror.

— Anledningen är densamma här också, sade Holmes. Det är spår efter skattgrävarne. Ni måste komma ihåg, att de letat efter den i sex år. Det är icke underligt då, att trädgården ser ut som en grusgräb.

I detsamma slogs dörren upp, och Thaddeus Sholto kom utrusande med framsträckt hand och fassans blick i sina ögon.

— Det är något på tok med Bartholomew! skrek han. Jag är så rädd! Mina nerver utårda det icke.

Han var i själva verket halft grätfärdig af skrämsel, och det grimaserande, spetsiga ansiktet, som tittade fram ur den stora astrakankragen, hade det hjälplösa, bönfallande uttrycket hos ett uppskrämt barn.

— Låt oss gå dit in, sade Holmes på sitt korta bestämda sätt.

— Ack ja, gör det! bad Thaddeus Sholto. Jag känner mig verkligen icke i stånd att ge några befallningar.

Vi följde honom alla in i hushållerskans rum, som var på vänster hand i gången. Den gamla kvinnan gick af och an med ängslig uppsyn och oroligt vridande sina händer, men anblicken af miss Morstan tycktes ha en lugnande inverkan på henne.

— Gud välsigne ert lifvua, milda anlete! utbrast hon med en hysterisk snyftning. Det gör mig godt att se er. Ack, jag har blifvit svårt hemskt i dag!

Vår följelagerska klappade hennes magra, sträva hand och mumlade några vänliga, kvinnligt tröstande ord, som återförde färgen till den andras likbleka kinder.

— Herrn har stängt in sig och vill icke svara, förklarade hon. Hela dagen har jag gått och väntat att få höra af honom, ty han tycker ofta om att vara ensam, men för en timme sedan blef jag rädd, att något var på tok, och därför gick jag upp och kikade in genom nyckelhålet. Ni måste gå dit upp, Mr Thaddeus — ni måste gå upp och se själv. Jag har sett Mr Bartholomew Sholto i sorg och glädje under tio långa år, men aldrig har jag sett honom med ett sådant uttryck i sitt ansikte som detta.

Sherlock Holmes tog lyktan och gick förut, då Thaddeus Sholto var så uppskrämd, att tänderna skallrade i munnen på honom. Jag måste stödja honom under armen, då vi gingo upp för trappan, ty hans knän skälde, så att han knapp kunde gå. Två gånger tog Holmes fram forstöringsglaset ur fickan och undersökte omsorgsfullt några otydliga märken, som föreföll mig endast vara några små dammfläckar på kosbastmattan, hvilket täckte trappan. Han gick långsamt steg för steg, i det han höll lyktan sänkt och kastade skarpa blickar åt höger och vänster. Miss Morstan hade stannat kvar hos den uppskrämda hushållerskan.

Den tredje trappan slutade i en rak, tämligen lång gång, klädd på högra sidan med en praktig indisk väggbonad och försedd på den vänstra med tre dörrar. Holmes gick framåt, alljämt lika långsamt och metodiskt, som vi följde tätt i hälsarna på honom, under det våra skuggor sträckte sig allt längre och svartare bakom oss nedåt korridoren. Tredje dörren var den, som vi sökte. Holmes knackade på utan att få något svar och försökte därpå vrida om handtaget och knuffa upp den. Men den var stängd innanför med en bred stark rigel, efter hvad vi kunde se, då vi lyste på den med lyktan. Som nyckeln var omvriden, var hälet likväl icke alldeles igentäppt. Sherlock Holmes lutade sig ned mot det och reste sig genast upp igen, dragande djupt efter andan.

— Det är något diaboliskt i det här Watson, sade han, mer upprörd än jag någonsin fört ett honom. Hur vill ni förklara det?

Jag höjde mig ner till nyckelhålet och ryggade tillbaka med fasa. Mörkskenet strömmade in i rummet, som upplöstes af en obestämd, dallrande dager. Därför strände emot mig ett ansikte, som rent af tycktes hängande i luften, ty allt nedanför låg i skugga — och detta ansikte var vår vän Thaddeus! Det var samma höga, skinnade hjässa, samma borstiga, röda hårtrans, samma blodlösa hy. Men anletsdraget voro stelnade i ett hemskt leende, ett ansträngt onaturligt flin, som i detta tysta, månbelysta rum var mera förvånande för nerverna än hvilken ursinnig grimas som helst. Och så likt var detta ansikte vår lille väns, att jag såg mig om efter honom för att förvisna mig om, att han verkligen var med oss. Därpå kom jag ihåg, att han nämnt, det han och hans bror voro tvillingar.

— Det är förfärligt detta! sade jag till Holmes. Hvad är det för något?

— Vi måste spränga dörren, svarade han och kastade sig emot den med hela sin tyngd. Den knackade och brakade, men gaf icke vika. Med förenade krafter rusade vi på den en gång till; den flög häftigt upp, och vi voro inne i Bartholomew Sholtos rum.

Det tycktes vara inredt till ett slags kemiskt laboratorium. En dubbel rad flaskor med glasproppar var uppställd på väggen midt emot dörren, och bordet var öfversäddadt med en massa Bunsens brännare, proförer och retorter. I hörnen stodo i videokorgar öfverspunnna kärl, innehållande olika syror. Ett af dessa tycktes lätta eller hade blifvit sönderslaget, ty en flod af någon mörk vätska hade sipprat ut därför, och luften var tung af en egendomlig skarp, tjärliknande lukt. En trappstege stod på ena sidan, midt ibland en hög murbruk och trävirke, och ofvannför den var en öppning i taket, tillräckligt

stor för att en person skulle kunna komma däri-genom. Vid foten af stegen låg ett långt rep värdslost hopkastadt.

I en snidad länstol bredvid bordet satt husets herre, alldeles hopsjunken, med hufvudet hängande ned mot vänstra skuldran och det spöklika, outgrundliga leendet öfver sitt ansikte. Han var stel och kall och hade tydligen varit död i flere timmar. Det föreföll mig, som icke endast hans anletsdrag utan också alla hans lemmar voro förvridna och krökta på det mest fantastiska sätt. På bordet bredvid hans hand låg ett besynnerligt verktyg — en massiv brun käpp med stenknopp liksom på en hammare och surrad med groft tåg. Där bredvid var en afritven papperslapp med några klottriga kräkföter. Holmes såg på den och räckte den sedan åt mig.

— Ni ser, sade han och höjde betydelsefullt på ögonbrynen.

Han pekade på något liknande en lång, svart törntagg, som satt fast i skinet ofvannför örat.

— Det ser ut som en törntagg, sade jag.

— En tagg är det också. Ni kan taga ut den. Men akta er, ty den är förgiftad.

Jag tog den varsamt mellan tummen och pekfingeret. Den lossnade så lätt, att det knappt syntes något märke efter den i skinet. En enda liten blodfläck visade, hvar styngt varit.

— Allt detta är en oöslig gåta för mig, sade jag. Det blir allt dunklare i stället för klarare.

— Tvärtom, svarade han, det klarar med hvarje ögonblick. Jag behöfvade endast ett par felande länkar för att ha en fullt sammanhängande kassus.

Alltsedan vi kommit in i rummet, hade vi nästan glömt vår följelagerskas närvaro. Han stod alljämt kvar i dörroppningen, en sann bild af fasa, vridande sina händer och jämrade för sig själv. Men plötsligt brast han ut i ett högt, klagande skri.

— Skatten är borta! sade han. De ha stulit skatten ifrån honom! Där är hälet, genom hvilket vi firade ner den. Jag hjälpte honom att göra det! Jag var den siste, som talade med honom! Jag lämnade honom här i går kväll, och jag hörde honom stänga dörren, under det jag gick ut för trappan.

— Hur dags var det?

— Klockan var tio. Och nu är han död, och polisen måste tillkallas, och jag bli misstänkt för att ha ett finger med i det. Ack jo det är jag säker på. Men ni tror det ju icke mina herrar? Ni tror väl icke, att det var jag?

— Är det sannolikt, att jag skulle föra er hit, om det vore jag? Ah, herre Gud, herre Gud! Jag vet, att jag kommer att bli tögig på kuppen!

Han slängde med armarna och stampade med fötterna i ett konvulsiviskt anfall af förtviflan.

— Ni har ingen anledning till fruktan, Mr Sholto, sade Holmes vänligt, i det han lade handen på hans axel. Lyd mitt råd och åk ner till vaktkontoret för att underrätta polisen om saken. Erbjud er att ge dem allt möjligt bistånd. Vi skola här afvakta er återkomst.

Den lille mannen lydde med halft bedröfvad min, och vi hörde honom strubbla utför trapporna i mörkret.

VI.

Sherlock Holmes i sitt esse.

Nu, Watson, sade Holmes, gnuggande sina händer, ha vi en halftimme för oss själva. Låt oss begagna den väl. Som jag sade er, har jag saken nästan fullständigt klar för mig, men vi få icke följ genom att vara för mycket säkra. Så enkelt det hela än förefaller nu, kan det ligga något djupare inunder.

— Enkelt! utbrast jag.

— Ja visst, sade han med utseendet af en klinisk professor, som förklarar ett sjukdomsfall för sina elever. Sätt er i hörnet där, så att icke spårerna efter edra steg trassla in saken. Och nu till verket! Först och främst, hur kom de där personerna in, och hur gifvo de sig af? Dörren har icke varit öppen sedan i går kväll. Hur är det med fönstret?

Han bar lyktan dit, i det han hela tiden högt gaf luft åt sina iakttagelser, churu han snarare riktade dem till sig själv än till mig. Fönstret är stängt inifrån, hakanne pålågda, ramen solid, inga gångjärn på sidorna. Låt oss öppna det. Ingen ränna i närheten, taket alldeles utom räckhåll. Och likväl har en person klättrat upp genom fönstret. Det rägnade litet i går kväll. Här är spåret efter en jordig fot på fönsterkarmen. Och här är en rund smutsfläck och här ännu en på golvet och en tredje bredvid bordet. Titta hit, Watson! Det kan man kalla praktiga bevis!

Jag såg på de runda, skarpt tecknade lerfläckarna.

— Detta är icke spåret efter någon fot, sade jag.

— Det är något af vida större värde för oss. Det är aftrycket af ett träben. Ni ser, här på karmen är märket efter stöveln, en tung stövel med en bred, järnbeslagen klack, och bredvid den är märket efter trästumpen.

— Det är karlen med träbenet.

— Just så. Men här har varit någon annan — en mycket skicklig och verksam bundsförvandt. Skulle ni kunna klättra upp för den här muren, doktor?

Jag såg ut genom det öppna fönstret. Må-

nen sken ännu klart på detta hörn af huset. Vi voro goda sextio fot från marken, och hur jag än blickade mig omkring, kunde jag icke upptäcka något fotfäste, icke ens så mycket som en springa i muren.

— Det är alldeles omöjligt, svarade jag.

— Utan hjälp är det. Men antag, att ni hade en god vän här uppe, som frade ner till er det där praktiga, starka repet, som jag ser därtvå i vrån, och gjorde fast ena ändan vid den här stora kroken i muren. Då tänker jag, att ni, om ni vore en stark och rörlig man, skulle kunna klänga er upp med träben och allt. Ni skulle naturligtvis aflägsna er på samma sätt, och ert biträde skulle fira upp repet, lösgöra det från kroken, stänga fönstret, lägga på haken inifrån och ge sig af på samma sätt, som han ursprungligen kommit. Som en underordnad punkt kan det anmärkas, fortsatte han, fingrande på repet, att vår vän med träbenet, churu en god klättrare icke var sjuvan till yrket. Hans händer voro långt ifrån tillräckligt barkade. Mitt förstöringsglas visar mig mer än ett blodmärke, isynnerhet mot ändan af repet, hvaraf jag slutar, att han gled ned med sådan fart, att han skrubblade skinet af händerna.

— Allt det där är mycket bra, sade jag, men saken blir ändå mer obegriplig än förut. Hvem är den där hemlighetsfulla medhjälparen? Hur kom han in i rummet?

— Ja, medhjälparen ja, upprepade Holmes tankfullt. Han erbjuder verkligen några drag af intresse. Han höjer det hela från hvardaglighetens område. Jag inbillar mig, att denne medhjälpare kommer att bryta ny mark i detta lands brottmålsannaler — churu liknande fall erbjuda sig från Indien, och om jag icke bedrar mig, också från Senegambien.

— Hur kom han in då? upprepade jag. Dörren är stängd, fönstret otillgängligt. Var det genom skorstenen?

— Eldstaden är alldeles för trång, svarade han. Jag har redan tagit denna möjlighet i betraktande.

— Men hur då? envisades jag.

— Ni vill icke tillämpa mina föreskrifter, sade han, skakande på hufvudet. Hur ofta har jag icke sagt er, att då ni eliminerat det omöjliga, måste hvad som återstår, om också otroligt, vara det rätta? Vi veta, att han icke kom hvar genom dörren, fönstret eller skorstenen. Vi veta också, att han icke kunde ha varit gömd inne i rummet, eftersom här icke finns något möjligt gömställe. Hvarifrån kom han då?

— Han kom genom öppningen i taket! utropade jag.

— Naturligtvis. Det måste han ha gjort. Om ni vill vara snälla och hålla lyktan åt mig, skola vi nu utsträcka våra efterforskningar till rummet ofvannför — det hemliga rummet, där skatten upptäcktes.

Han gick upp på stegen, och i det han fattade om en takspärre med hvarandra händer, svängde han sig upp i vindskrubben. Sedan lade han sig ned framstupa och tog emot lyktan, så att jag kunde följa efter honom.

Rummet, där vi befunno oss, var omkring tio fot långt och sex fot bredt. Golvet utgjordes af takspärrarne, och ett tunnt lager gipsrappning emellan, så att man måste hoppa från bjälke till bjälke, när man gick. Taket slutade på båda sidor och var tydligen den inre stommen af husets verkliga tak. Där fanns icke ett spår af några möbler, och ett tjockt lager af under årtal hopspardt damm betäckte golvet.

— Här ha vi det, ser ni, sade Sherlock Holmes, i det han satte handen mot den sluttande väggen. Det här är en falldörr, som leder ut på taket. Jag kan trycka upp den, och här ha vi själva taket, som sluttar nedåt i svag vinkel. Detta är således den väg, på hvilken nummer Ett skaffat sig inträde. Låt oss se, om vi kunna finna några spår af hans individualitet.

Han höll ner lyktan mot golvet, och i det, han gjorde så, såg jag för andra gången under denna natt ett uttryck af häpnad och bestörtning i hans ansikte. Hvad mig själv beträffar, så greps jag af en kall rysning, när jag följde hans blick. Golvet var tätt betäckt med spår efter en naken fot, — tydligen, skarpt framträdande och noggrant aftryckta, men knappast hälften så stora som en vanlig mans.

— Holmes, hviskade jag, ett barn har gjort dessa rysliga saker.

Han hade ögonblickligt återvunnit sin själfbehärskning.

— Jag blef förbryllad för en sekund, sade han, men saken är helt naturlig. Mitt minne svek mig, annars skulle jag kunnat säga det på förhand. Det är ingenting mer att få veta här. Låt oss gå ner.

— Hvad är då er teori angående de där fotspår? frågade jag ifrigt, när vi åter kommit ner i det undre rummet.

— Bäste Watson, försök själf att göra en liten analys, sade han med en anstrykning af otålighet. Ni känner min metod. Tillämpa den, det skall bli ganska lärorikt att jämföra resultaten.

— Jag kan inte fundera ut något, som kan komplettera och sammanbinda dessa besynnerliga fakta, svarade jag.

— Det skall snart vara er fullständigt klart, sade han obesväradt. Jag tror icke, att här är något vidare af vikt, men jag skall se efter.

(Forts.)

Svensk Bokhandel.

FRANZBLUMMAN. Illustrerad litterär kalender för 1909. Redigerad af redaktör A. Schön, med biträde af svensk-amerikanska litteratur- och artister. Den enda i egentlig mening vittna svenska kalender utgiven i Amerika. Rikt inressant och omväxlande innehåll på vers och prosa. Inbunden i elegant clothband. 1.00

VID JULIETT. Vinterbarns samling för de små af J. M. n. Toole samlingen. Med talrika illustrationer. Pris i smakfullt kartongband. 30

DIKTER. af Teodius. 1.00

KART. 1.00. Clothband med guldsmitt. 1.50

EN TROFAST BRODER. En berättelse för barn och ungdom. Illustrationer i kronolitografiskt färgtryck. Kart. med bild i färgtryck på pärmen. 30

VID GUDS HAND. Tre berättelser för ungdom, med illustrationer i kronolitografiskt färgtryck. Kart. med bild i färgtryck på pärmen. 30

VID JESU KRUBBA. En julbok för barn af J. M. n. Med illustrationer, däraf en del i kronolitografiskt färgtryck på pärmen. 30

1. KRISTI FÖRSTÄR. Berättelse af N. Fries. Kart. 30

KRISTLIG FÖRGAT MIG EJ. Fideleslagsbok med minnesord ur bibeln. Hvar vecka för hvarje dag i året. Troligt utgård blomsterillustrationer i guld och färgtryck, en för hvarje månad. Clothband med guldsmitt. 70

SONER AF ETT FOLK SOM HÖR. Romantiserad skildring från Finlands frihetskamp i början af tjugonde seklet af Ivan T. Aminoff. 25 sidor, med omkring 75 illustrationer. 50

DEKLAMATOREN. Vald samling af poesi och prosa för ungdoms- och nykterhetsföreningar. 1-IV delen. 60

— I. Religion och mission. Kartonerad. 60

— II. Fosterländska och utländska bilder. Kartonerad. 60

— III. Nykterhet. Kartonerad. 60

— IV. Humör och skämt. Kartonerad. 60

BRIDEN PÅ STAFSUND. Roman af Jenny Braun. Ny illustrerad upplaga. Häftad 0.75. Do. fnt clothband. 1.25

GYLTAS GROTTA. Romantisk skildring från medeltiden af Herman Bjursten. Ny illustrerad upplaga. Häftad 0.75. Do. fnt clothband. 1.25

SAMLADE DIKTER af Esaias Tegner. Clothband 1.50. Do. praktband med guldsmitt. 2.25

POETISKT ALBUM. (Ur svenska sången). Till att erbjuda den bästa, finaste och fullständiga samling för Warburgs rekvisitas. Clothband med guldsmitt. 1.50

1. HANS FÖRSTÄR. eller hvad skulle Jesus göra? Berättelse af Chas. Sheldon. Den enda svenska upplagan med illustrationer. Clothband. 1.00

DAGLIGA BETRÄKTELSE. Öfver kyrkoherrens evangelier och högmessor. af Fr. Hammarsten. Clothband 1.50. Do. läderband 2.00. Do. marroccoband med guldsmitt. 2.50

VALDA DIKTER af Albin N. Osterholm, pastor för svenska missionsförsamlingen i Willmar, Minn. Clothband. 1.50

MED PENSEL och PENNA. Berättelser, studier och stämningar af Birger Sandzen. Med 21 helhets illustrationer och talrika konstnärligt utförda titelvignetter samt författarens porträtt. Kartonerad 0.75. Do. elegant clothband. 1.25

NYA DIKTER af Ludvig Holmström. Kartonerad 1.25. Do. elegant clothband. 2.00

CAPTOLA. eller Purpurhuden. 48 sidor. 60

FIDEIKOMMISSARIEN till Hällebärg af Sigurd. 30

STYRANAN PÅ THEORIDEN. BORG af Gabrielson. 30

MIRIAM, af Anna Nordenström-Erikson. 25

KORSA-NERIT. Illustrerad kristlig kalender för 1909. Med talrika illustrationer. Redigerad af S. P. A. Lindahl. Pris pr. ex. clothband med guldpressningar 0.60. Do. med guldsmitt. 75

SJÄLBERG. THIE. Tre böcker till att glädja de glada och munda de bedröfvade, af denna oförliknelige skämtare. Alla tre illustrerade. 75

PÅ KYRKBACKE och i glästuga. Häftad 0.50. Kart. 75

POJKASTRECK och gubbfäst. Häftad 0.50. Kart. 75

POJKAFÖRER och Stolssticker. Häftad 0.50. Kart. 75

PATRON TRULSLUNDERS Stockholmsström. Humoristisk berättelse af John Johnson. Med 15 illustrationer af V. Andren. Häftad. 40

EN KUNGLIG ORTEL. Historisk berättelse af J. O. Åberg. Häftad. 15

KARL XV och VALLEHÄRABONDEN eller kungskärlingen till Varnhems kyrka. Skildring ur verkligheten af A. Lindblom. Häftad. 10

SJÖOFFICER. Berättelse af P. Marryatt. Häftad. 60

BILJAGAREN. Berättelse af J. P. Cooper. Häftad. 60

DEN VANDRANDE JUDEN. Berättelse af E. Sue. Fyra delar. Häftad. 2.40

DE SJU DÖDSYNDERNA, af Eugene Sue. I Högmödet eller berättelsen, (två delar) Häftad. 1.20

— 2. Afunden eller Fredrik Bastien. Häftad. 60

— 3. Vreden eller helvetesbranden. Häftad. 60

— 4. Lustan eller Madeline. Lättjan eller kusin Michel. Häftad. 60

— 5. Glorieten eller Milken. Frälsaren eller Doktor Gasterin. Häftad. 60

EUGENIE GRANDDET. — De tretton. Berättelse af H. Balzac. Häftad. 60

DODENS ENGEL. Af John Olof Wallin. Praktupplaga med illustrationer af Carl Larsson. Hvar sida illustrerad. Fraktband. 1.00

VID JULIETT. Af O. D. af Wirsén. Praktupplaga med 40 illustrationer af Jenny Nyström. Fraktband med pressningar i guld, silver och två färger. 1.00

Öfversända böcker skickas portofritt eller betalt enligt begäran.

100 Litterär katalog skickas gratis på begäran.

C. RASMUSSEN PUB. CO., 720-724 S. 4th St., Minneapolis, Minn.